

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 30 października 2020 r.

Pozycja 335

POSTANOWIENIE

z dnia 25 sierpnia 2020 r.

Sygn. akt Ts 55/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Michał Warciński – przewodniczący

Justyn Piskorski – sprawozdawca

Leon Kieres,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 7 listopada 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej O.D.,

po s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło większością głosów.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 11 kwietnia 2019 r. (data nadania), O.D. (dalej: skarżący), reprezentowany przez adwokata J.F., wystąpił o stwierdzenie niezgodności § 1 ust. 1 pkt 1-4 oraz § 3 ust. 1 załącznika do uchwały Rady Miasta Stołecznego Warszawy z 17 września 2009 r. nr LXII/1921/2009, wydanej na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155 poz. 1298, ze zm.), w zakresie, w jakim: 1) „akta prawa miejscowego ograniczają prawa obywatela wynikające z Ustawy Zasadniczej oraz Ustawy o sporcie kwalifikowanym w zakresie przyznawania stypendiów sportowych” z art. 31 ust. 1 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej; 2) „wprowadza dyskryminację osób uprawiających sport taneczny i osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie krajowym jak i międzynarodowym” z art. 32 ust. 1-2 w związku z art. 2 Konstytucji; 3) „władze publiczne nie wspierają rozwoju kultury fizycznej młodzieży, poprzez nieprzyznawanie nagród i stypendiów osobom uprawiającym sport taneczny i zdobywającym znaczące wyniki na arenie krajowej i międzynarodowej” z art. 68 ust. 5 Konstytucji; 4) „władze publiczne wydając akty prawa miejscowego działają z przekroczeniem delegacji ustawowej ograniczając uprawnienia wynikające z aktów [prawa] powszechnie obowiązującego” z art. 7 w związku z art. 94 Konstytucji; 5) „w występujących w niniejszej sprawie szeregu nieprawidłowości nie przeprowadzono rzetelnego nadzoru nad uchwałą pozbawiającą uprawnień przysługujących Skarżącemu O.D. wedle przepisów Ustawy Zasadniczej oraz innych ustaw” z art. 63 Konstytucji; 6) „błędnie stosuje się § 3 ust. 1 Załącznika do Uchwały Nr LXII/1921/2009 Rady m.st. Warszawy z dnia 17 września

2009 roku który wskazuje wyłącznie kluby sportowe w Warszawie jako podmioty uprawnione do składania wniosków o stypendium sportowe, co przekracza rażąco delegację ustawową zawartą w art. 35 ust. 2 u.s.k.” z art. 92 ust. 1 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego doszło do zróżnicowania zawodników w zakresie przyznawania im stypendiów przez pozaustawowe przesłanki naruszające zasadę równości, dyskryminujące osoby uprawiające sport taneczny i osiągające wysokie wyniki we współzawodnictwie krajowym jak i międzynarodowym, polegające na ustaleniu limitu wieku uprawnionego na 23 lata oraz wskazaniu jedynie na „kluby sportowe w Warszawie jako podmioty uprawnione do składania wniosków o stypendium sportowe”. Skarżący zarzuca władzom publicznym brak wsparcia rozwoju kultury fizycznej młodzieży, albowiem nie przyznają one nagród i stypendiów osobom uprawiającym taniec sportowy.

Postanowieniem z 7 listopada 2019 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 13 listopada 2019 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze dalszego biegu, stwierdzając, że nie spełnia ona podstawowego warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanego w art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK). Trybunał jednoznacznie stwierdził, że uchwała nie stanowiła normatywnej podstawy ostatecznego orzeczenia, lecz była przedmiotem rozstrzygnięcia sądu administracyjnego.

W zażaleniu z 19 listopada 2019 r. (data nadania) skarżący podniósł, że ustalenia Trybunału są niesłuszne. Stwierdził, że choć wskazany wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego jest ostateczny, to nie ma charakteru indywidualnego. Skarżący uważa za nieprawidłowe twierdzenie, że zaskarżona uchwała nie stanowiła normatywnej podstawy orzeczenia, lecz była jedynie przedmiotem jej rozstrzygnięcia. Skarżący w uzasadnieniu stawia retoryczne pytanie „czy ta sytuacja (pozbawienie prawa do stypendium sportowego) nie ma charakteru rozstrzygnięcia indywidualnego?”

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przedstawione w zażaleniu nie podważają podstawy odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Sformułowany przez skarżącego zarzut, wskazujący na dopuszczalność kwestionowania uchwały Rady Miasta Stołecznego Warszawy z 17 września 2009 r. (nr LXII/1921/2009) w sprawie określenia szczegółowych zasad i trybu przyznawania, wstrzymywania i pozbywania oraz ustalania wysokości stypendiów sportowych m.st Warszawy oraz stypendiów sportowych m.st Warszawy „Nadzieja Olimpijska” dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym (dalej: uchwała), która nie była podstawą prawną orzeczenia wydanego w sprawie, lecz była przedmiotem jej rozstrzygnięcia, w związku z którą została wniesiona skarga, opiera się na błędnym rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji. Stanowisko skarżącego jest sprzeczne z literalnym brzmieniem tego przepisu, który *expressis verbis* ogranicza przedmiot skargi wyłącznie do unormowań będących taką podstawą.

Trybunał podkreśla, że skarżący jako ostateczne rozstrzygnięcie o jego prawach i obowiązkach wskazał wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 września 2018 r. (sygn. akt [...]) uchylający w części wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, stwierdzający nieważność przepisu uchwały – abstrakcyjnej i generalnej, a nie decyzję pozbawiającą go prawa do stypendium sportowego (np. odmowę przyznania stypendium na podstawie zaskarżonej uchwały).

Trybunał podtrzymuje stanowisko i argumentację, że wskazane przez skarżącego ostateczne orzeczenie nie ma charakteru rozstrzygnięcia indywidualnego, które odnosi się bezpośrednio do sfery jego praw lub wolności.

W postanowieniu z 7 listopada 2019 r. Trybunał zasadnie zatem przyjął, że analizowana skarga nie spełnia podstawowego warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanego w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK. W związku z tym, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK, prawidłowo odmówił nadania jej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p.TK – nie uwzględnił zażalenia.